

PE TRASEELE INTRECERII UTECISTE

De la județ... în două mari uzine și apoi o concluzie:

NU CU CHENARE MEȘTEȘUGITE POATE FI STIMULAT ENTUZIASMUL TINERILOR

Din Prahova
brigada „Scinteia
tineretului”
Vasile Barac,
Romulus Lal,
Gheorghe Cucu
transmite:

Au trecut mai bine de două luni de când Biroul Comitetului Central al U.T.C. a inițiat întrecerea utecistă sub deviza „Tineretul — factor activ în îndeplinirea cincinalului înainte de termen”. Ziarul nostru, făcându-se ecoul generoasei chemări la întrecere, a publicat numeroase intervenții pe această temă, a prezentat o seamă de inițiative ale organizațiilor U.T.C. vizând creșterea contribuției tinerilor în realizarea exemplară a sarcinilor maxime pe anul în curs. Din acest an cu trecut deja aproape 50 de zile, întreprinderile și-au încheiat bilanțul primei luni de activitate. E momentul să facem și noi un prim bilanț al întrecerii uteciste. Care este, deci, pulsul acestei acțiuni în a doua jumătate a lunii februarie? Brigada de reporteri a ziarului transmite din Ploiești.

ESAFODAJUL UNUI OPTIMISM DE CIRCUMSTANȚĂ

— Care-i pulsul întrecerii, tovarăse Mircea Cosma?
— Bun. În cele mai multe dintre unitățile economice.

— Adică?
— A fost depășită faza organizatorică. Organizațiile U.T.C. au dezbătut regulamentul-cadru, l-au adaptat la condițiile specifice în care-și desfășoară activitatea; și-au stabilit angajamente proprii în întrecere. Toată această perioadă a fost caracterizată de ample acțiuni agitatorice: afișe conținând obiectivele și criteriile întrecerii au fost difuzate în toate întreprinderile; în gazetele și peșterile au apărut numeroase articole pe această temă; în fiecare unitate fîmțeau panouri ale frunzișilor.

Tovarășul Mircea Cosma este inginer și, evident, îi plac lucrurile exacte. De câteva săptămîni este membru al Biroului Comitetului județean Prahova al U.T.C. și președinte al Consiliului tineret muncitoresc. Pentru el organizarea și desfășurarea acestei întreceri, acțiune pe care a preluat-o „din mers”, înseamnă primul examen în munca de activist. Și, ceea ce nu se pare foarte important, crede în succesul acțiunii la care s-a angajat. Această amplă acțiune a organizației noastre, ne spune, dă o nouă dimensiune muncii politice U.T.C. în întreprinderile economice, îi conferă un caracter concret, palpabil, orientează eforturile utecistilor, ale tuturor tinerilor spre obiectivul fundamental al societății noastre în actuala etapă, ceea ce înseamnă foarte mult. Este, dacă vreți, piatra neagră de încercare. Dacă vom obține rezultatele pe care ni le-am propus, vom putea afirma că sintem în stare de ceva, că facem ceva. Și asta înseamnă mult pentru prestigiul organizației noastre.

Conferința organizației județene U.T.C. se afirmă aici, a dat un nou impuls întrecerii uteciste. În primul rînd a fost extinsă la alte categorii de tineri. În urma ei a apărut și marea tinerilor din instituțiile de cercetări și proiectări, ale cărei obiective stimulează preocupările acestora pentru o largă mișcare de invenții, inovații și raționalizări, pentru găsirea

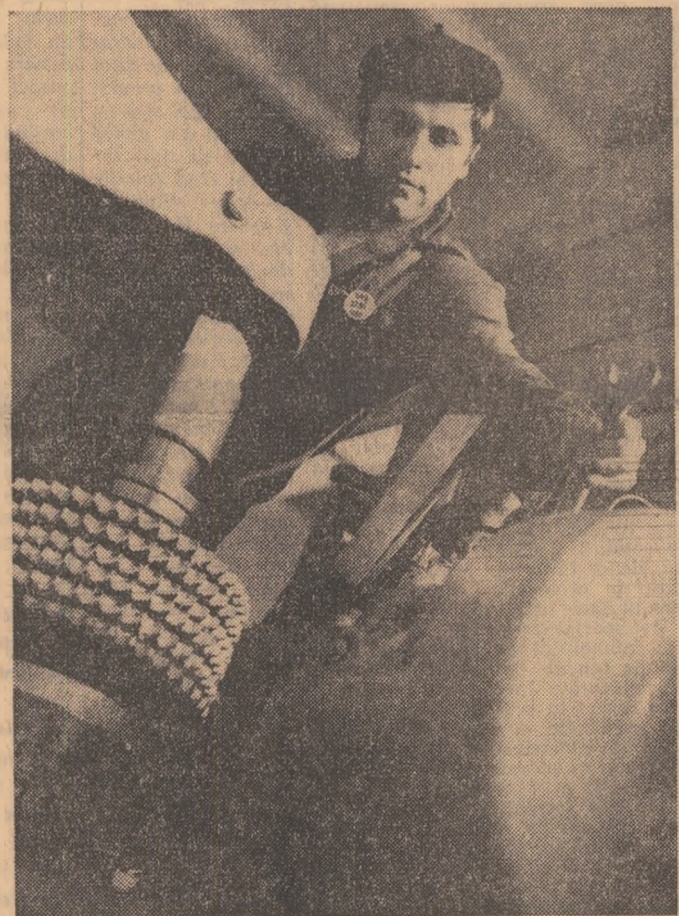
unor soluții tehnice care să permită, încă din faza de proiect, economisirea materiilor prime și materialelor, în primul rînd a celor provenite din import, reducerea importului de utilaje și licențe străine, diminuarea duratei de execuție a proiectelor concomitent cu creșterea valorii lor tehnice și economice.

O inițiativă, deci, mai mult decât notabilă, la care se adaugă alături de eficiență, cea a tinerilor de la I.R.C. Ploiești. Aceștia n-au lansat o acțiune nouă, dar au adus un corectiv foarte important unei dintre cele mai cunoscute inițiative din țară, „Micronul, gramul,

(Continuare în pag. a III-a)

Ion Bratosin, cel mai tânăr strungar din uzină, și-a încheiat de câteva luni sarcina de instructor al ucenicei Ioana Cardoso.

Frezorul Gh. Dumitrescu, unul dintre virtualii cîștigători ai întrecerii, lucrînd pe o mașină de înaltă tehnicitate.

În condițiile vieții moderne, cînd o mare parte a populației trăiește în aglomerări de tip urban, locurile din natură rămase încă nealterate de intervenția omului sînt tot mai des căutate de turiști. Ele reprezintă adevărate oaze, în care pămintul, piatra, vegetația și apa încîntă ochii prin aspectul lor de natură primară, autentică, necontaminată de intervenții exterioare. Explorarea acestor colțuri „sălbatic” de natură năste nu numai o plăcere vizuală, dar și un complex de sentimente, în care se amestecă emoția, curiozitatea, spiritul de investigație. Într-o lume civilizată, existența și păstrarea unor asemenea oaze a devenit o necesitate reală.

Să protejăm natura subterană

Printre peisajele mai neobișnute se numără și acelea din lumea subpămînteană. Peșteri mai mari sau mai mici oferă ochilor surprinși ai vizitatorilor galerii și săli împodobite cu minunate coloane și dantele de piatră, care-și dezvăluie strălucirea sub raza trecătoare a lămpilor. Poate că în bună parte prețul lor deosebit, caracterul lor excepțional este dat de faptul că sub pămînt există asemenea perși imaculați, asemenea pardoseli nelîtinate, asemenea podoabe gingașe, făurite de-a lungul milenilor cu acea migală pe care doar natura și-o poate îngădui.

Din păcate însă, această migală multimilenară poate fi nimicită într-o secundă. Mîna se întinde și rupe un țurțure de piatră, care în peștera scînteie ca o nestemată, iar acasă, pe raft, va fi o biată piatră numai bună să adune praful. Piciorul neatent sfărîmă dînt-o lovitură

LASCU CRISTIAN
președintele Cercului de speologie amatori al B.T.T. „Focul Vii”
(Continuare în pag. a II-a)

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST
ANUL XXIX, SERIA II, Nr. 7389 | 6 PAGINI — 30 BANI | MARTI 20 FEBRUARIE 1973

Voiaj de plăcere prin magazinele cu artă...

Și producția artistică de gang evoluează. N-au dispărut, e drept, balerinele de glips strident colorate, animalele-puşcuțe al căror posesor fericit poartă și devii la roata norocului numai cu cițiva lei. N-au dispărut imaginile navo desenate pe sticlă sau pînză (destinate cusutului în fir colorat mai apoi) ale căror „logane” sînt menite să întredîin, fie numai și gastronomic, fericirea conjugată, să ne reamintescă, vai, obrișia pierdută („oriunde m-ar duce soarta / eu tot mă gîndesc la satul meu natal” — se scrie cu litere de mîna deasupra unui sat cu palmieri, cumpănă, oi și cămile) ori cite un aforism mustind de înțelepciune cu care practic nu prea vedem ce s-ar putea face (de pildă, „Peștele cel mare mînuiește pe cel mic” s.a.m.d.). N-au dispărut, știm bine, nici imaginile stîngace pictate pe călușei, pe tarabele de „tir sportiv”, și-au dispărut micile figurine de reză tălînite printre brazi (pe fond carpatin deci) și încă multe altele. Numai că toată această producție, cum spunem, a mai evoluat. Printre statuetele amintite a început să apară și cite un „Izvor” de Ingres, cite o „Venus din Milo” copiate cu bronz ca sobișele de încălzit (statuete care, susținea foarte convins vizitatorul, au fost descoperite cu citeva veri în urmă la Constanța cînd s-au demolat niște clădiri vechi etc. etc.). Au început să apară, de asemenea, pe tambururile călușelor și „lanțuri-

lor” cite un personaj dintr-un tablou de Van Dick sau Manet. Ca să nu mai vorbim de lumea lui Walt Disney revarsată cam strîmb și neîndeminatic pe „fațadele” gogoserilor, librăriilor și bufetelor remizerilor sezonieri. Să ignorăm însă ambianța peșterită a unor piețe bucureștene pe care

schimbat, de!), bibelourile roccoco ale bunicilor. De pildă, copilași rubiconzi, grupuri galeșe (doamne suple în costume de baie și dobermanii) sub ghirlande în care „cresc” lămi și portocale (adorabilă și paradisică imagine!), mușchetari, busturi după „David” de Michelangelo (cam șaii dar destul de asemănătoare de altfel cu prestigiosul model pe care-l copiază), „Moise” de același autor, înalt de vreo 10 cm., copiat în ceram, frase și aurii, ori personajul central din compoziția lui Botticelli „Primăvara” și încă multe alte lucruri — de o mare gingășie produse (toate) de către I.L.L. Făgăraș. Cei care le-au conceput se vede bine treaba au răsofrit niște cărți, ori niște albume de artă, s-au străduit să facă ceva „artistic” care să fie deosebit de potrivite cunoștințele noastre și apetitul nostru înnăscut pentru frumos. Numai că rezultatul e lamentabil. Restul e numai bunăvoință, ostentație, credință fermă în ceea ce se întreprinde.

ATITUDINI

salariate grăbite ori producători muncii numai de gîndul de a-și vinde firul de măr la prețuri cît mai necuvincioase, n-o prea iau totuși în seamă. Să revenim mai bine la magazinele ce desfac o cantitate imensă de produse artistice în condiții civilizate (de la preț la prezentare), beneficiind pe deasupra de prestigiul comerțului de stat. Am putea începe cu oricare. Cu cele de pe Magheru sau Academiei, cu cele din zona comercială a Curții Vechi. Le preferăm totuși pe acestea din urmă căci în nici o parte a orașului nu se află probabil condensată atîtea artă pe metru pătrat. Să intrăm într-un magazin de pe strada Smîrdan intitulat „Superutil” și să ne oprim la raionul „artistic”. Aici întîlnim o abundență de figurine amintind, ca spirit (căci „subiectele” s-au mai

Dar tocmai asta, reșted, vedeți, ne pune pe gînduri și ne face să ne întrebăm dacă uneori cărțile pîlul nu se află probabil condensată atîtea artă pe metru pătrat. Să intrăm într-un magazin de pe strada Smîrdan intitulat „Superutil” și să ne oprim la raionul „artistic”. Aici întîlnim o abundență de figurine amintind, ca spirit (căci „subiectele” s-au mai

C. R. CONSTANTINESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Pagina a 2-a
PROFESIA TA
● Liceul de specialitate — un liceu de perspectivă
● Liceul industrial energetic din Cluj
● Aici se învață meseriile chimiei!

Nu numai ghiociei sînt vestitorii primăverii.
Foto: EM. TÂNJALĂ

Corespondențe pe adresa „SCINTEII TINERETULUI” sosite din

- PARIS
CUM SE CONFECTIONEAZĂ O VEDEȚĂ?
● Două celebrități ale muzicii ușoare — Sheila și Ringo — s-au căsătorit. Businessul discului a organizat o vastă operațiune publicitară
Citiți în pag. VI o corespondență din Paris de la VIORICA DIACONESCU.
- SALT LAKE CITY
Ce înseamnă, practic, împăcarea dintre Federația internațională de tenis și gruparea profesionistă a lui Lamar Hunt? Cui îi folosește?
La aceste întrebări, și la altele, răspunde scrisoarea din pag. V trimisă de ION TIRIAC.

Dimensiunea culturală

de CONSTANTIN STOICIU

S-a scris mult și s-a scris frumos, și probabil se va mai scrie tot așa, dacă nu și mai bine, despre noile cartiere ale Bucureștiului, multe dintre ele fiind de acum vechi, avînd adică o mică istorie, făcînd parte din peisajul marelui oraș cu acea personalitate încă nesigură pe care o dă un trecut mai apropiat. S-a mai observat totodată, cu acuitate sau cu îngăduință perspectivei care netezesc amănuntele, că aceste cartiere — nu numai ale Bucureștiului — cam seamănă între ele, că fantezia a fost cam mărunțită și monotonă și că pericula de a ne pomeni că orașul și orașele noastre și-au cășugat imense dormitoare nu este o gogorită, ci o posibilitate de care trebuie și e bine să ne ferim și s-o îndepărtăm. Ceea ce lipsește încă, și cred că într-o măsură alarmantă acestor cartiere, este dimensiunea culturală, singura care poate da sentimentul firesc și necesar al unor legături trănice, complexe și de lungă durată dincolo de superficiala schimbare a căldurii și liniște pentru somnul binefăcător de după muncă. Mulți dintre locuitorii acestor întinderi de beton și asfalt se simt aici, acolo, străini, se simt vizitatori grăbiți și mohoșiți pe aleile largi, mărginite de copaci cruzi, printre zidurile posomorît tăiate de uși din sticlă, în încăperile cu ferestre mari care dau în aceeași alei cenușii ce n-au nimeni cunoscut niciodată nici măcar explozia de culoare a unui afiș pentru un spectacol de teatru sau cinematograf, ca să nu mai vorbesc despre librării, gînduri de cărți, fie și de acele de mult uitate biblioteci de cartier. La întinderea și adîncimea Bucureștiului absentă acestei dimensiuni culturale pentru fiecare dintre cartiere pare oarecum rezonabilă, fără a fi pînă la capăt explicabilă, dar situația devine cu adevărat critică în orașele mai mici, crescute alături de importante obiective industriale, acolo unde nădăjdea că un cinematograf ce-și schimbă filmele de două ori pe săptămîna și o Casă de cultură care organizează seri de dans, simpozion, vizionări la televizor și jocuri de șah și șubah ajunge pentru o epuiză decult nevoile măturisite și virtuale de cultură, este mai de mult o nădejde neîmplinită. Iată un exemplu, ca să nu mai colind printre generalități!

(Continuare în pag. a II-a)

TINERI ÎN UNIFORME ALBASTRE

Un centru de pregătire pentru apărarea patriei își prezintă activitatea

Centrul de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei de la Liceul economic din Tirgoviște a primit o primă dovadă de interes din partea frunzișilor de județ. O performanță demnă de toată lauda, o recunoaștere a responsabilității cu care tinerii elevi, organizația U.T.C. din școală, conducerea școlii, comandanții de grup și detașamente au abordat această activitate de interes național. Experiența acumulată, formele și modalitățile folosite, matrișeta politică cu care toți factorii amintiți au înțeles să se achite de această nobilă sarcină se constituie, de aceea, într-o experiență solid consolidată în coordonatele sale. Iată de ce Liceul economic din Tirgoviște oferă un argument convingător al felului în care a fost primită sarcina incredințată de partid organizației noastre, dar și o demonstrație a multelor posibilități ce ne stau la îndemînă pentru a face ca pregătirea tineretului pentru apărarea patriei să devină efectiv o activitate eficientă, atractivă, cu multiple valențe educativ-structurale.

Cîteva dintre preocupările liceului tirgoviștean în acest domeniu vor fi oferite, credem, o imagine convingătoare în sensul celor amintite mai sus. Am primit cu multă satisfacție, ne spune prof. Dan Condescu, comandantul centrului, Legea privind apărarea națională și am și trecut la aplicarea în

practică a acelor paragrafe care vorbesc despre pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. Aceste măsuri se referă, în primul rînd, la cuprinderea elevilor din anii I și II, care pînă acum nu făceau pregătire. Deja am constituit noile detașamente, am numit noii comandanți. Pentru completarea necesarului de comandanți, am numit în funcția de comandant de grupă elevi din anii mari care s-au distins în activitatea de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei. De fapt, remarcă interlocoșul nostru, rezolvarea problemei comandanților de grupă a fost facilitată de faptul că avem foarte mulți elevi care în anii trecuți au dovedit seriozitate în pregătire. De asemenea, în vară, nouă dintre elevii noștri au fost pregătiți pentru această funcție în taberele de instruire ale C.C. al U.T.C. Iată, asadar, felul în care a fost rezolvată această primă și urgentă îndatorire.

Evident, activitatea nu se reduce la aft. La ceilalți ani de pregătire continuă să se desfășoare activitățile potrivit programului stabilit. Corect, precum, în limitele graficului.

O atenție deosebită a fost și este acordată cercurilor tehnico-aplicative, cercuri privite cu interes de tineri. Pentru fete funcționează, sub îndrumarea

Să discutăm despre

TINEREȚE, EDUCATIE, RĂSPUNDERI

M-am înfîlțit, cu cițva timp în urmă, cu un bărbat care pretindea că mă cunoaște și că am fost colegi de liceu, el mai mare cu cițeva clase, eu mai mic cu cițeva clase, dar că mă ține totuși minte. Ce fac, cum o duc cu sănătatea, ce mai scriu, n-aș vrea să bem o bere împreună? Dacă nu, atunci cînd să putea să-i fac o vizită, ar fi foarte mult să-i cunosc familia, mai ales fetița. Da, are o fetiță de 15 ani, un copil foarte reușit și cuminte, o mare iubitoare de literatură, scrie și versuri.

Nu-mi plăcea tipul ereză un palavrău obscur, dar n-am putut scăpa de el, într-o zi am mers să-i cunosc familia. Soția părea o femeie cumsecade și modestă. În schimb, fetița m-a impresionat prin tăcere. Aproape că n-a scos un cuvînt, iar cînd tăcîsu-a rugat-o să-mi

ONOAREA LA 15 ANI

de ION BĂIEȘU

aducă poezile pe care le-a scris, a refuzat, roșindu-se. Cînd el a insistat, rostind o vulgăritate („Adu-le, dragă, poate sînt bune, îi le publică și scoar și tu un ban”), fata n-a mai suportat și a fugit în camera alăturată.

Am plecat întristat și tulburat de incident. Din fericire, am înfîlțit fetița peste cițeva zile și am încercat să-i spun amintirea neplăcută a întîmpinării. Ea m-a întrebat dacă poate să-mi scrie, iar peste o săptămîna am găsit în corespondența o scrisoare de la Georgeta T. Rîndurile ei erau de o gravitate leșă din comun. Săvea, mai ales, așprimea cu care ju-

deca neseriozitatea unor colegi și colege de școală, precum și pe părinții acestora. „Ca să vă imaginați cite de retrograde sînt concepțiile unor părinți, am să vă dau un singur exemplu: un coleg de-al meu a fost amenințat de către tatăl său că, dacă nu învață, va fi trimis în uzină, la munca fizică! Oare munca fizică este o sancțiune?”

Feste un timp, tatăl Georgetei m-a vizitat acasă și m-a întrebat dacă nu am o relație la o anumită școală, unde fiica lui va da un examen. Fata e bine pregătită dar, fiind vorba de o liceu special, vin foarte mulți candidați și, dacă nu ai plic, nu ai șanse. I-am spus că nu

cunosc pe nimeni. La plecare m-a asigurată că eu se lasă, găsește el pe cineva care să-l ajute, vrea cu orice preț ca fata lui să reușească la acest examen.

Aflu peste două săptămîni că fata a reușit și îi telefonase ca s-o felicite. Peste alte două săptămîni primesc de la ea o scrisoare în care îmi aducea la cunoștință că: „...am reușit la examen și am fost foarte fericită cițeva ore, adică pînă mi-am dat seama că cea mai bună prietenă a mea, Silvia K., nu a reușit. Am găsit-o în curte plîngînd și am plîns și eu cu ea în brațe. Nu mi-am putut explica cum de n-a reușit, pentru că ea a fost întodeuna mai bună ca mine la învățătură, era printre primele din clasă. Nu intrase din cauza

(Continuare în pag. a IV-a)

AL. DOBRE
(Continuare în pag. a III-a)

PROFESIA TA • PROFESIA TA

Liceul de specialitate — un liceu de perspectivă

Interviul nostru cu tovarășul ION PUȘCAȘU, director general în Ministerul Educației și Învățământului

— Știu că liceul de specialitate este bine cunoscut în structura învățământului nostru, dar în fiecare an, alții sînt adolescenții care bat la porțile lui. Lor am vrea să le furnizăm câteva date care să-i pună în temă, mai exact, ce reprezintă liceul de specialitate, ce le cere și ce le oferă.

— Liceul de specialitate este un tip de școală de mare viitor, reprezentînd, după concepția promovată de partid, învățămîntul de nivel mediu care-l poate pregăti optim pe tînar pentru cerințele actuale ale dezvoltării societății noastre. El îi dă tînarului în patru ori cinci ani cunoștințe de cultură generală la nivel de bacalaureat și pregătire tehnică și practică într-o meserie oferindu-l, la absolvire, dublă posibilitate de valorificare a cunoștințelor. Absolventul unui liceu de specialitate care nu-și continuă studiile în învățămîntul superior este repartizat în producția în domeniul în care s-a pregătit. Cele două promoții date pînă acum de către liceele de specialitate au dovedit că în ambele ipostaze absolvenții face față la un nivel ridicat solicitărilor. Anul acesta a treia promoție — circa 20.000 absolvenți — va consolida, prin pregătirea teoretică și practică, dobîndită în școală, această apreciere.

— Care sînt principalele profile ale acestor licee?

— Trebuie să-l informăm pe tînar, mai întîi, că, la indicațiile conducerii de partid, personal ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, liceul de specialitate a cunoscut o mare dezvoltare în cei 7 ani de existență. La ora actuală, raportul dintre numărul de elevi înscriși la liceele de cultură generală și cel înscriși la liceele de specialitate este 1,5 la 1. Avem astăzi 362 licee de specialitate — dintre care 46 pedagogice — cuprinzînd peste 149.000 elevi, dintre care, la 21, circa, 126.000. Modul în care se dezvoltă acest învățămînt este ilustrat de faptul că numai în acest an școlar s-au înființat 66 noi licee de specialitate, urmînd ca în viitorul an școlar, 1973/1974, an în care vor candida adolescenții cărora le furnizăm informațiile de față, alte zece de noi licee să fie înființate cu deosebire în județele care cunosc în ultimii ani o mare dezvoltare economică și în domeniile în care acestea reclamă un necesar de cadre. Ele se înființează fie prin reprofilarea unor licee de cultură generală existente, fie prin crearea unor unități cu totul noi.

Am ținut să relev aceste date intrucît ele sînt mai grîtătoare în ceea ce privește evoluția actuală, ca și cea de perspectivă, a acestui tip de învățămînt. Acum, referitor la probele în care liceele dau o pregătire. Domeniile mari sînt: industrial, agricol, silvic, economic, sanitar și pedagogic; în liceele agricole și economice durata studiilor este de patru ani, restul avînd durata de cinci ani. Liceul industrial pregătește cadre pentru construcțiile de mașini, metalurgie, chimie, construcții, energetică, economie forestieră, industrie

alimentară, industrie ușoară, transporturi. Amintesc că dezvoltarea liceelor de specialitate se va face pe seama înmulțirii liceelor de construcții de mașini, de materiale de construcții, de construcții, de chimie, metalurgie, adică exact acele profile în care economia noastră are mare nevoie de cadre. Știu că interesează care din aceste licee sînt pentru fete și vă răspund că în toate liceele de profil fetele au acces, cu condiția ca profesionașii să le pasioneze.

— Liceul de specialitate dă, deci, dublă posibilitate la absolvire. Asta înseamnă că și procesul de învățămînt este conceput astfel încît să asigure o pregătire corespunzătoare.

— Bineînțeles, așa stau lucrurile. Elevul trebuie să devină bacalaureat, deci să dobîndească cunoștințele absolute de cultură generală, și le dobîndește; în plus, el trebuie să ca-

pete o pregătire teoretică și practică în specialitate. Pe aceste trei mari compartimente este orientat procesul de învățămînt. Am să exemplific pentru a fi mai explicit. Bunăoară, spre exemplu, la liceul industrial, cultura generală este reprezentată prin 850 ore pe parcursul a 5 ani — 13,4 la sută; cultura tehnică generală cuprinde 1428 ore — 22,4 la sută; instruirea practică 2.428 ore — deci 38,2 la sută din numărul acelor cursuri în planul de învățămînt.

La ora actuală, liceele de specialitate se bucură de sprînjinul unor centrale ori mari unități economice de profil și cunosc un proces de continuă consolidare a bazei materiale pentru procesul de învățămînt, dezvoltîndu-se laboratoarele, atelierele, căminele și cantinele, bazele sportive, în sensul a ceea ce înseamnă dezvoltarea ministerelor și departamentelor de resort. Practica de producție, se desfășoară în bună par-

te în unitățile economice care le asigură elevilor pregătirea și îndrumarea, acestea fiind interesate direct de formarea viitoarelor lor cadre.

— Să le relatăm celor dintr-un VIII — eventuali candidații la liceele de specialitate, cite ceva despre examenul de admitere.

— Concursul de admitere se desfășoară ca și anul trecut, între 22 iunie și 3 iulie, pentru învățămîntul de zi, concomitent cu concursul de admitere în liceele de cultură generală. Concursul cuprinde două discipline: matematica și limba română, scris și oral. Candidații la liceele de specialitate au însă posibilitatea să opteze între limba română și fizică, ori chimie, ori geografie — aceste două opțiuni fiind condiționate de specialitatea aleasă. Programele conținînd materia pentru concursul de admitere au apărut în luna ianuarie și elevii pot să și le procure de la centrele de difuzare a preselor care acolo găsesc exact capitolele și problemele care le vor fi cerute la concurs.

Pe plan local, prin organele de învățămînt, prin școli și prin organizația U.T.C. e bine să se facă o largă popularitate a acestor licee, încît elevii să poată afla din timp ce specialități pregătesc liceele din județul lor, unde funcționează acestea folosînd îndrumările de admitere apărute în 1972. Eventualele completări ale rețelei și profilului diferitelor licee de specialitate vor fi aduse la cunoștința candidaților prin presa centrală și prin școală.

L. LUSTIG

O școală care vă interesează:

Liceul industrial energetic din Cluj

Liceul industrial energetic este aproximativ de o vîrstă cu noul cartier Gheorghieni din Cluj unde acesta se află situat. Pentru a deveni ceea ce este astăzi, au fost necesare din 1966 pînă acum investiții de ordinul milioanei. Repartizat pe durata celor șapte ani, setul de zero-uri însemnă practic un alt limbaj: patru laboratoare, șase cabinete de specialitate, două care două vor putea fi și ele în curînd utilizate, cinci ateliere de producție, două poligoane pentru instruirea practică, un cămin cu 385 de locuri, o cantină unde iau masa 500 de elevi și peste 12.000 de volume în rafturile bibliotecii.

Toate acestea au sosit pe adresa Liceului Industrial din Cluj și pînă acum convertirea lor înscamnă aproape 700 de absolvenți la un plan de producție care ocupă 40 la sută din bugetul aprobat pentru școală. Investițiile viitoare, la fel de ambițioase, vor supradimensiona acest complex dedicat înaltei calificări cu încă 12 săli

de curs, patru ateliere o sală pentru gimnastică și un internat cu 300 de locuri.

În monologul lor, cifrele și mențiunile sînt beneficiarii, adică cei peste o mie de elevi ce urmează sub direcția îndrumare a cadrelor didactice cursurile de zi ale liceului, cele serale, post-liceale sau se numără printre elevii școlii profesionale în cadrul căreia funcționează concomitent un curs de zi și unul de ucenicie la locul de muncă.

Știam că această identitate exactă a liceului ascunde una mai mult colorată, mai personală, aceea de ce am trăit: lumea cifrelor pentru cea a lucrurilor și oamenilor în speranța realizării unui plus de cunoaștere. Era de fapt o trădare premeditată în înțelesul rîndului carei reușim să localizăm câteva denumiri tentante și prin sonoritatea lor. Între pereții cabinetelor „Stații” am revăzut la altă scară generatoarele de lumină ale țării. Simulatoare, circuite luminoase, machete și secțiuni ale term și hidrocentralelor, planșe, scheme, într-un cuvînt — universul unui domeniu accesibil doar specialiștilor. Îmbărcase aici forma sa dialectică pentru a fi deprimis, iar mai tîrziu stăpînit cu siguranță și priciperea pe care le conferă oricui calificarea superioară. Acestei bune dotări am reînfrîncat-o nu numai în cabinetul PRAM (proiecții prin relee și automatizări), dar și în laboratorul de fizică sau de chimie. O parte din machete și scheme au fost realizate de către elevi și este exemplificarea aceluiași act de autodotare prin macheta unei centrale atomoelectrice pe care am întîlnit-o în cabinetul „Centrale”.

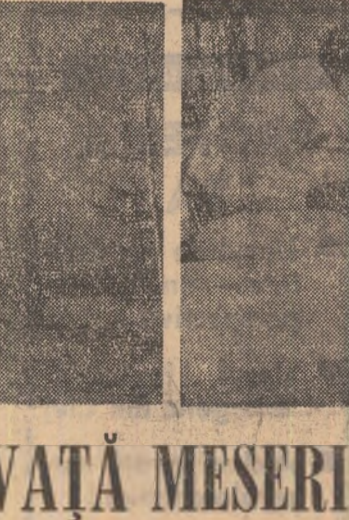
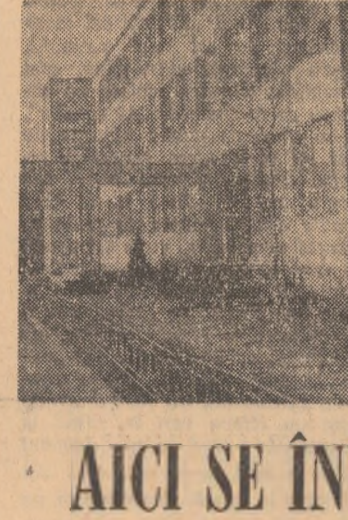
De menționat că în cadrul cabinetelor și laboratoarelor se desfășoară marea majoritate a orelor de specialitate, cum ar fi tehnologia materialelor electrice, centrale stații și relee, AMC, protecția prin relee.

Citeva cuvinte despre cabinetul de desen în care sînt create condiții similare de lucru cu cele înființate în orice institut de proiectări. De fapt, desenul face parte din obiectele de specialitate, iar în cadrul cabinetului cu mese reglabile în funcție de luminozitate sînt executate lucrări care vor intra direct în producție (cum sînt proiectele pentru instituții locale de electricitate). Programul școlar cunoaște o astfel de repartizare a obiectelor, înclîndu-se pînă o specializare tematică realizată la materialele fizică, electrotehnică, tehnologia materialelor, organe de mașini, mașini electrice, stații, centrale și rețele, aparate de măsură și control, protecția prin relee, planificarea producției). Elevii Liceului industrial energetic dobindesc totodată cunoștințe legate de cultura generală (limba română, limba modernă, istorie, geografie).

O ultimă remarcă. Dintre 189 de elevi absolvenți ai liceului, majoritatea s-au încadrat în întreprinderi ale Ministerului Energiei Electrice, iar cei care au dat examen de admitere în instituțiile de învățămînt superior de profil prezintă următoarea situație: în anul 1971 s-au prezentat la examen 35 din care au reușit 32 (în prima sesiune), iar în 1972 din 54 de candidați au reușit 51. Sînt cifre care vorbesc mai mult decît orice comentariu despre pregătirea absolvenților acestui liceu.

ELENA RUBELI

AICI SE ÎNVĂȚĂ MESERIILE CHIMIEI

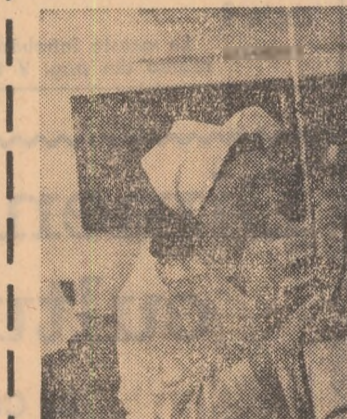
Pentru prezentarea Grupului școlar de chimie, a perspectivei legate de absolvirea unei dintr-unor forme de învățămînt ale acestuia, am apelat la foto-reporterul nostru și la tovarășul Virginia Marian, directoarea acestuia:

— Grupul școlar de chimie cuprinde cinci forme de învățămînt: Liceul industrial pe profil cu următoarele specialități: tehnologia chimiei organice, tehnica analizelor fizico-chimice, utilaje ale industriei chimice, aparate de măsură și automatizare — toate acestea la cursurile de zi, iar învățămîntul seral dispune de o singură secție: tehnologia chimiei organice. Absolvierea acestui liceu oferă perspectiva încadrării imediate în producția ca muncitor calificat, cu posibilitatea de a ocupa ulterior posturi de tehnicieni sau maștrii sau, cei care doresc, pot concura la examenul de admitere în învățămîntul superior, la o facultate de profil sau la o oricare alta. O altă formă de învățămînt de care dispunem este Școala profesională, care pregătește în următoarele meserii: fabricarea medicamentelor și reactivilor, operatori pentru fabricarea lacurilor și vopselelor, operatori pentru fabricarea săpunurilor și a produselor cosmetice, operatori mass plastice și materiale de protecție anticorozivă, lăcătuși, electricieni în industria chimică, strungari, aparate de măsură și automatizare. Spre deosebire de liceul teoretic de specialitate care pregătește

candidați din toată țara, școala profesională primește în mai mare măsură candidații din comuna învecinată acestuia pe o rază de 50 de kilometri. În sfîrșit, există și trei forme de învățămînt postliceal și anume: școala tehnică de maștri, cea de sinteză organică și cea de prelucrare a maselor plastice și cauciucului, precum și cea de maștri mecanici în industria chimică. Dispunem de o bază materială bună, 17 săli de clasă, 5 laboratoare, 5 ateliere mecanice, un internat cu 300 de locuri și o cantină cu o capacitate de 1.200 de locuri.

Text: S. SOFIA

Fotografii: ȘT. WEISS

Dimensiunea culturală

(Urmare din pag. 1)

inofensiva, o zonă a cartierului Titan (vorbind în cunoștință bună de cauză, ca unul care locuiește acolo) — cartier impresionant, de mărimea unui oraș ca Timișoara — pentru care punctul de reper de largă circulație nu numai printr-o șoferie de taximetrie, s-a nimerit să fie o stradă al cărei nume are un farmec aparte, Ozana, nu are decît o singură librărie unde se vind și jucării, și un singur cinematograful unde se programează filme vechi. Sigur că m-am obișnuit și eu, ca și ceilalți, cu ingheșuiala din complexe alimentare, puține și acestea, la distanțe apreciabile, cu colțurile de stradă unde zac săpătămii în șir lăzile pline cu gunoi (cîndva se construiau niște melci din cărămidă, la adăpostul cărora gunoii duhnea mai puțin, acum, aici, s-au adus niște cutii din beton lucrate oribil, care nu numai că nu mai ascund nimic din ceea ce ar trebui să ascundă — li s-au rupt ușile și acoperișul — persoane particulare măturători, cu lucrurile de joacă pentru copii înghiștate pe pămînt dar ca piatră, în unghere umbrase, cu praful și mirsul gretos aruncat seară de seară, la orele cînd poate se bănuie că ne lăsam mai nepăsător poluați, pe coșurile fabricii de coloranți din apropiere, sigur deci că ne-am obișnuit și cu altele, și sigur că înțelegem, fie și pe banii noștri, că nu s-a putut face mai mult și că trebuie să mai avem răbdare. Dar obișnuința asta și înțelegerea asta nu ne-a dezvoltat încă, nici n-or fi fost bine, de obișnuință și înțelegeri mai vechi, una din acestea fiind și obișnuința și

înțelegerea faptelor de cultură. Lăsînd însă deoparte necazurile mai particulare ale celor din jurul străzii Ozana, să observăm că ar fi o noivitate să ne închipuim că dimensiunea culturală a unui cartier, a unui oraș se capătă prin înmulțirea numărului de cinematografe și de librării (deși nici așa ceva nu trebuie să lipsească, ba chiar așa se și începe, de aici se pornește mai departe). Dimensiunea culturală, înțelegerea ca mediu de viață, de formare, de atitudine și participare înglobează însă și curățenia străzii pe care mergem, și paoul cu așise în dreptul căruia ne oprim, și chioscul de ziare și reviste la care nu mai facem coadă ca la nu știu ce, și cinematograful care nu mai e pîzit de vinzătorii de seminte de floarea soarelui, și librăria unde cărțile nu se mai amestecă cu animalele diforme din plastic care dau coșmaruri copiilor, și complexul alimentar care te împinge cu vinzătorii zimbitori, și... și... Doar că, această dimensiune culturală nu există, în multe locuri, în multe cartiere, în multe orașe noi decît sub o formă firavă și deci departe de a fi pe măsura marilor eforturi făcute de noi toți pentru a trăi mai bine și mai frumos. Aștept astfel ziua în care să scriu nu numai despre o trupă de teatru profesionist, o trupă de tineri entuziaști și hotărîți să se lupte și să învingă comoditățile de gîndire și prejudecățile, care o cerut să li se construiască sau să li se amenajeze o sală minuscule într-unul din aceste noi cartiere, într-unul din cluburile uzinelor și fabricilor în care se reazăază aceste cartiere, dar și despre sentimentul firesc și necesar al legăturii noastre cu lumea noastră de beton și asfalt.

(Urmare din pag. 1)

fragile lumînări, gingașe danțele, vâltoare strîvezel. Altoroi, miini orgolioase ce astern pe albii pereți iscălituri care, în loc să aducă glorie, nu merită decît oprobriu.

Multe pesteri din țară, mai mult sau mai puțin accesibile vizitatorilor, poartă însemnele așa-zisilor lubitori ai naturii, care frustratează fără scrupul pe toți cei ce vor veni după ei, de talnică frumusețe a lumii subterane. În pesteră Cioclovina, de pildă, inscripția făcută cu neștru de fum — de niște speculoni amatori, cunoscuți de altfel — măsoară 2 m înălțime pe 3 m lățime! În multe pesteri din Oltenia — unele cunoscute de sute de ani — am găsit cu surprindere iscăliturile foarte vizibile ale unor reputeți carstologi și ale discipolilor lor.

Dar amatori de frumuseți subpămîntene își manifestă entuziasmul nu numai prin prezența pe pereții grotelor, ci și prin absența. În pesteră Măgura, din Valea Sighiștelului, sau în celebra grotă Pojarul Poltei, cloțuri galbene de piatră arată prapăduț făcut de mîna unor „colecționari” improvizati. Pesteră Tecuri din Rășnov, frumoașă odinioară, și-a pierdut acum majoritatea formațiunilor Poarta constituitoare, din oșel masiv, este inutilă, căci lacă-

tu l el se desface cu mina. De altfel nici porțile necunoscute și pîzite nu sînt întotdeauna o altă țară, cînd există grupuri ca cel al studenților de la Politehnica din Timișoara care își fac un titlu de glorie din ingeniozitatea lor metode de înlăturare a lacătelor. Impodobilă apoi pesteră Comarnic de

să. Primele semne de distrugere au și apărut.

În sfîrșit, înem să menționăm aici starea jalnică a lucrurilor de amenajare făcute în zone carstice clasice, ca traseele foarte frecventate din Munții Apuseni: valea Galbenă, Cetățile Poronitului, Cetățile Rădășii etc. Majoritatea vechi,

au făcut însă greșeala de a-si da în vileag descoperirea încuvișorată. Consiliul popular din Uricani este dispus să facă a-cum cheltuieli necesare pentru închiderea ei, dar din păcate, ce era mai frumos s-a distrus între timp... Din aceste motive, două pesteri deosebit de spectaculoase prin bogăția concrețiunilor lor, cercetate de cercul nostru de speologie, au fost închise de un grup de entuziaști (Goran Criștian, Ponta Cornel, Jiboteanu Mihail) cu concursul binevoitor al organelor locale, fără alte forme birocratice. Una se află în valea Jiului de Vest, iar cealaltă în Valea Cernei. La închiderea pesterilor s-a respectat prețiosul camuflaj natural existent și ne-am bucurat de sprînjinul unor localnici care păstrează cheile și cercetează uneori dacă porțile n-au fost violate. Considerăm că cercuțiile de speologi amatori pot și trebuie să contribuie prin asemenea acțiuni la protecția naturii subterane. Ar fi bine ca forurile de resort, Comisia Monumentelor Naturii (C.M.N.) și Ministerul Turismului, să examineze. În continuare, cu o atenție sporită problema declarării și ocrotirii monumentelor naturii pentru a lua măsurile de rigoare înalte ca distrugerile să zădărnicească orice efort.

Să protejăm natura

unele încă de la începutul secolului, multe din aceste amenajări s-au degradat. Este vorba totuși de zone foarte dese vizitate de un număr mare de turiști, iar lipsa unui balustradă, sau ruperea unui podet poate duce la accidente regretabile. Există și inițiativă bună, care devin însă inutile cînd nu se pun în aplicare la timp în valea Jiului de Vest, de pildă, s-a descoperit acum cîtiva ani Pesteră de Aur de la Climpul lui Neag. Primii ei exploratori

ACCENTE TAXĂ PE NAIVITATE

Unul liniar — unul dintre acei oameni pe care-i zădărnici numai cînd avem timp să ne ridicăm ochii sus, deasupra stilpilor de telegraf — s-au întîmplat următoarele: treceai el ca toți oamenii print-o instituție cu multe ghișee și cu foarte mulți solicitanți stînd la rînd în fața acestor oracole moderne în care ne punem speranțe de o zi, treceai deci el pe acolo vede cum pe un perete atrînd, rupte, capetele unui fir. Le-a văzut și a tresărit: „cum de le-au lăsat în halul asta, firele trebuie legate, ruptura împiedică o convorbire poate foarte importantă de care depinde, desigur, soarta unui om sau transmiterea unei sorcini de seamă unor lucrători pregătiți să o îndepinească exemplar — așa cum și eu, se gîndea, sint gata să mi-o pun pe a mea — sau poate că la capătul firului rupt se sufoacă, neașteptat, chemarea unui îndrăgostit ori strigătul unui om în primejdie sau mai știu eu ce”. Așa s-a gîndit liniarul cel tînar într-o zi cînd coborîse de pe stilpii lui și putea fi văzut bine și comod și nu dîndu-ne capul pe spate și strîmbîndu-ne gîtul. Călm, cu sentimentul că leagă niște fire de o importantă neapărat hotărîtoră pentru bunul mers al unor treburi pe care, desigur, concret, el nu le cunoștea, s-a apucat numaidecît de lucru. Un lucru nu peste măsură de complicat: și-a desfășurat ganta pe care o purta mereu cu sine, a scos de acolo o unelă, arma lui, și a dat să lege firul rupt așa cum știa el și așa cum fusese învățat la școală. Pentru că, uitase să spun, pe lîngă meserie la școală el învoțase și datoria de a-si face meseria, în orice împrejurare ce reclama intervenția sa fără să mai aștepte, nepăsător, să fie rugat să și-o facă. Era în primele luni după absolvire și în urechi încă îi mai răsunau clar, distinct, vorbele maestrului: „Oriunde vezi fire rupte, leagă-le! Nu e o chestiune a ta, pe care s-o mai poți omîna cum vrei tu: un fir rupt înseamnă un pod avariata pe care eu o simțeam aruncată nu numai mie. Sigur, s-ar putea specula mult în jurul ideii că oame-nilor le e încă destul de greu să primească ajutor, pe neașteptat, ne-avertizat și ca atare chiar și atunci cînd numai un fir e rupt datorita liniorilor ar fi să ceră permisiunea de a-l face bun. Ce ne-am face dacă am proceda totuși cum a crezut că e de datoria lui să procedeze acest tînar, naiv și plin de entuziasm liniar? Oamenii nu suferă să te amesteci nechemat iar imprudentul este pedepsit oricît de generos ar fi intenția lui. Un nău, să-l aducem la realitate!

În ce mă privește, nu am renunțat să-l fac să aibă mai multă considerație pentru sfînta lui „naivitate”. O spun deschis: l-am îndemnat — nu știu dacă l-am convins — chiar dacă o bucată de vreme va trebui să plătească amenzi sau mai știu eu ce taxe pe curioasa lui naivitate. De ce să nu aibă, adică, naivitatea de a se purta în viață cum a învățat la școală? Ce dacă seful lui l-a uitat pe profesorul lui (am spus că e una și aceeași trebură aceeași prostie numai să se fie, cum spuneam, o gară de provincie. Poate că oamenii acesia nu cunoscteau legea liniilor, datorita de a-si face meseria așa cum le fusese bătrînul lor maestrul? — s-a întregat și a căutat să-și explice sieși tînarul. El a încercat să lege un fir rupt, să dea o mîndă de ajutor pentru că asta era datoria lui. Sigur, poate nu știa, însă au aflat pe urmă, att e cit și cei care l-au ammentat totuși pe tînarul liniar. Ce să fac? — m-a întregat el. M-am întregat minte, nu mă mai bag, nu mă leg firele rupte decît „pe bază de hirtie”, zicea. Seful meu, aceeași persoană cu maestrul de la școală, n-a sărit să mă ajute în fața acelor oameni cum și eu am încercat să-i ajut că a căutat să mă consoleze: „lasă, ești tînar, o amendă acolo, pentru tine nu contează”. Parcă de amendă imi păsa mie! Ce să fac — m-a întregat „naivul” fixîndu-mă cu o privire nedumerită pe care eu o simțeam aruncată nu numai mie. Sigur, s-ar putea specula mult în jurul ideii că oame-nilor le e încă destul de greu să primească ajutor, pe neașteptat, ne-avertizat și ca atare chiar și atunci cînd numai un fir e rupt datorita liniorilor ar fi să ceră permisiunea de a-l face bun. Ce ne-am face dacă am proceda totuși cum a crezut că e de datoria lui să procedeze acest tînar, naiv și plin de entuziasm liniar? Oamenii nu suferă să te amesteci nechemat iar imprudentul este pedepsit oricît de generos ar fi intenția lui. Un nău, să-l aducem la realitate!

C. STĂNESCU

(Urmare din pag. 1)

„Urmare din pag. 1)
scintila” la care au adăugat
secolul-ora. În condițiile men-

Schimbul II se apropie de sfârșit. Atmosfera specifică de muncă...

utilaje — planificat I, realizat I.
Cu satisfacție tov. ing. Oleg Puhalschi ne vorbește despre bilanțul din luna ianuarie...

intrecere numai între tineri” ar fi foarte interesantă.
— Cum spuneam, revine inginerul șef, noi cu tinerii ne facem treaba...

PE TRASEELE ÎNTRERERII SOCIALISTE

Nu cu chene nare meșteșugite

— Să nu se uite că în prezent, în lumea noastră, există o tendință...

PARADA VERBELOR FUMOASE

Vom transcrie aici tot ce s-a spus la această întâlnire. Vom reproduce doar câteva afirmații...

— Pentru noi organizarea acestei întreceri n-a însemnat o noutate. Am organizat și în anii trecuți...

— De fapt ce s-a făcut la zina „I Mai”? S-a ținut o ședință de instruire cu membrii activului...

— Dar, poate, Uzina „I Mai” e o excepție — ne-am zis. Așa că am mers și la Uzina de reparatii Ploiești.

— Cu citeva ore înainte pe biroul directorului a fost depus raportul de producție pe ziua precedentă...

— Uzina „I Mai”, secția turnătorie. E ora, secția sursă.

Uteciul Eugen Strapeac, rafinator frunțaș din secția prerafinare de cupru a U.M.M.N.-Baia Mare, lucrind la eliberarea cuprului de zgură.

Secția sape rotative. Ștefan Niuca, unul dintre tinerii frunțași ai secției.

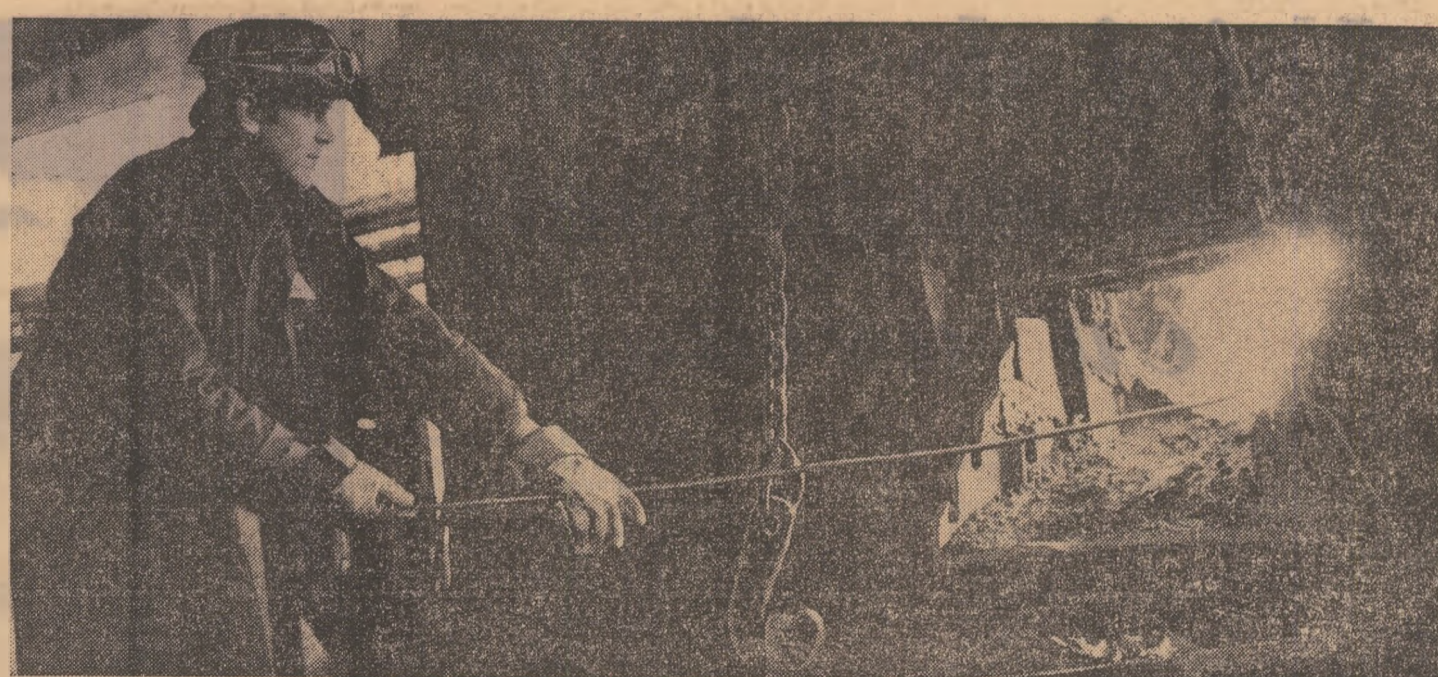
— Nu-i mai puțin admirabil, el se cuiește în mod normal în...

— Venit la „spartul Hrgului” publicitar, subsemnatul a fost ex-

— „Mașinile de la Uzina de reparatii Ploiești au fost...

— „Mașinile de la Uzina de reparatii Ploiești au fost...

— „Mașinile de la Uzina de reparatii Ploiești au fost...

Uteciul Eugen Strapeac, rafinator frunțaș din secția prerafinare de cupru a U.M.M.N.-Baia Mare, lucrind la eliberarea cuprului de zgură.

Secția sape rotative. Ștefan Niuca, unul dintre tinerii frunțași ai secției.

SARCINA DE PLAN — O OBLIGAȚIE, NU O CHESTIUNE BENEVOLĂ

Inginerul Vasile Berbecel nu a refuzat în laborator procesul de fotosinteză, deocamdată nu s-a dat doctoratul...

— Nu-i mai puțin admirabil, el se cuiește în mod normal în...

— Venit la „spartul Hrgului” publicitar, subsemnatul a fost ex-

— „Mașinile de la Uzina de reparatii Ploiești au fost...

— „Mașinile de la Uzina de reparatii Ploiești au fost...

— Pentru noi organizarea acestei întreceri n-a însemnat o noutate. Am organizat și în anii trecuți...

— De fapt ce s-a făcut la zina „I Mai”? S-a ținut o ședință de instruire cu membrii activului...

— Dar, poate, Uzina „I Mai” e o excepție — ne-am zis. Așa că am mers și la Uzina de reparatii Ploiești.

— Cu citeva ore înainte pe biroul directorului a fost depus raportul de producție pe ziua precedentă...

— Uzina „I Mai”, secția turnătorie. E ora, secția sursă.

cu care au muncit acești „tineri-tineri dar bine pricepuți”, la convingerea acestor tineri ingineri...

— Pentru noi organizarea acestei întreceri n-a însemnat o noutate. Am organizat și în anii trecuți...

— De fapt ce s-a făcut la zina „I Mai”? S-a ținut o ședință de instruire cu membrii activului...

— Dar, poate, Uzina „I Mai” e o excepție — ne-am zis. Așa că am mers și la Uzina de reparatii Ploiești.

— Cu citeva ore înainte pe biroul directorului a fost depus raportul de producție pe ziua precedentă...

TINERI ÎN UNIFORME ALBASTRE

Un centru de pregătire pentru apărarea patriei

competență a dr. Adela Bănică de la Uzina de reparatii Ploiești...

— Pentru noi organizarea acestei întreceri n-a însemnat o noutate. Am organizat și în anii trecuți...

— De fapt ce s-a făcut la zina „I Mai”? S-a ținut o ședință de instruire cu membrii activului...

— Dar, poate, Uzina „I Mai” e o excepție — ne-am zis. Așa că am mers și la Uzina de reparatii Ploiești.

— Cu citeva ore înainte pe biroul directorului a fost depus raportul de producție pe ziua precedentă...

— Uzina „I Mai”, secția turnătorie. E ora, secția sursă.

Advertisement for 'MARTISOR' jewelry and cosmetics, featuring a woman's face and the text 'orice dar atrăgător, poate fi un martisor!'.

Advertisement for 'UN NOU SUCCES AL CONSTRUCTORILOR DE LA LOTRU', featuring a large building and text about construction success.

NICOLAE ADAM

Voicj de plăcere prin magazinele cu artă...

(Urmare din pag. 1)

rea. Să ne oprim la mai multe magazine cu „amintiri” în care-și desfășoară producția artistică diverse cooperative (Metal-casnică, Artă aplicată, Artă lemnului etc.). Aici se vinde aplică (din lemn și metal bătut) rame, luminări, scaune, lampadare, figurine de ceramică, și tot ce se mai poate găsi într-un bazar modern. Toate acestea nu sînt copiate însă direct de undeva, sînt numai „prelucrate”, amintindu-ne destul de vag de toate stilurile posibile (eventual așa cum nu le-am imaginat după ce ni le-a povestit cineva). Dacă totul e aici numai înscuțat cu un gust, e drept, cum grobian pentru fast și strălucire orientată, pentru podoba, ce ne strecoară în suflet nu prea știm bine nici noi de ce, sentimentul opulenței. Dacă viermele iodiei nu mușcă cumva (e doar omenjește să se întimplă din cînd în cînd și așa), dacă avem totodată senzația că cineva ne-a tras pe sfoară, și că nu avem argumente „aritmice” să i-o dovedim, atunci să fim înțeleși și să ne imaginăm o altă situație. De unde să te aștepte piese de Severus sau Maissen. Delfi sau Wedgwood, de unde atîta mobilitate în stilul renasterii, al goticului, barocului, sau rococo-ului, în stil empiric sau regence, de unde atîta piese originale semnate de Ch. Gressent sau Boule, Adam, Heppelwhite, Sheraton sau Chippendale, cu care să-ți satisfaci dorința de a-ți amenaja fără riscuri (în privința bunului gust se înțelege) interiorul? Să ne mai imaginăm, dacă tot ne-am hazardat în focul izvoarelor că viața nu se desfășoară numai într-o tonalitate gravă, obsoadă de probleme profesionale și filozofice, că e necesar să te mai amuzi din cînd în cînd (în anumite ore libere), să ai sub ochii curiozității, lucruri fără pretenții. Să ne amintim (remarca este făcută exclusiv pentru snobi, fie ei autentici, fie ei mai noi, parveniti la condiție), că Franța secolului al XVIII-lea se înnebunea după „bizareries”. Să intrăm, așadar, într-un magazin de consignatie de pe strada Șelari, intitulat, n-am înțeles prea bine de ce, „Artă populară” și să ne amuzăm cumăpă-rind ciobănești și cobănești cusuți pe pînză, reproduceri după Grigorescu pe metal bătut, buzdu-gane, un Eminescu sau o figuranță ochioasă (după Aman sau din imaginație) pictată pe scoartă de copac, o gitară făcută din corpul unei broaște țestoase, scene exotice realizate din paie împletite, monumente celebre devenite aplică, scrumiere sau bibelouri. Mîndrește Agapia pi-rogravaată, o pereche de papuci oarecum turcești și încă multe alte minunății. Dorim și un de-cor textil de mari dimensiuni? Să dăm o fugă pînă alături, tot la Consignația, să cumpărăm o „răpire” cu palmieri, cai trabi, și minarete din cele aduse de oșenerii (ba chiar din cei care călătoreau cu trenul sau cu auto-nul) din țări de unde probabil se întorc cu lopata. Dorim — hai să redvenim totuși serioși, un tablou? Puteți să achiziționați fie o copie (de preferință la magazinul „Oglinda” din aceeași zonă, reproducere realizată după clasic român numai în rame ovale, special concepute, pentru isprava asta, fie o pictură autentică (adică făcută cu pensu-la și cu vopsele). În acest caz vă sfătuim să reveniți tot la „Artă populară” care desface piese, e drept cam stersă și plate, contra 250 de lei. Etiche-

tele lipite chiar pe „opere” ex-plică misterul chipului: Do-sar 1005/72 sector 6, 480/4. Ta-blou în ulei pe P.F.L., 70x50 cm., semnat L. Dăscălescu, fără valoare artistică, fără ramă, 350 de lei”. Bine, o să ripostați, de ce să cumpăr un tablou care n-are absolut nici o valoare ar-tistică? Numai așa pentru „ideea” de tablou? Zic: cumpărați-l și tăceți. Dacă tot desfacem firul în patru o să ajungem la constatarea că între naivitate și cinism e o dis-tanță extrem de mică și că s-ar putea face piine din material plastic, de pildă, haine din zi-are și pantofi din plumb numai așa ca „idee”, împingi și de blestemai impuls estetizant și, s-o recunoaștem, nu e deloc re-comandabil. Am putea face încă multe asemenea „recoman-dări”. Ne oprim însă aici. Cum ajunge această marfă nedrept numită „de gaură” pe piața pu-blică, la lumină? Am putea răs-punde simplu. Pervertirea bunu-lui gust este singurul viciu ne-pedepsit, singurul viciu în care inițiatorii cîștigă prozești nespa-rat de ușor, acoperiți de presti-giul noțiunii de artă. Interesa-nt este însă și cum. N-am fi aflat dacă o vinzătoare la magazi-nul de Consignație deja amintit nu ne-ar fi apotrofaț vînzîndu-ne cu un carnețel și un creion în mîină. S-a liniștit cînd a observat că ne îndelețicim cu scribitul și nu cu desenatul (!). Am avut un scandal săptămînilor trecute cu un creator-depeneț care-și copia un tablou al lui Matisse — a fost zis că e un justificat. „Cum, zic, și unu-l că acesta? Inducînd o copie după Grigo-rescu, „și acesta” mi-a răspuns ea mirată de mirarea mea. Că producția Kitsch crește ca ciuper-ca pe trupul culturii, o vedem cu toții, dar că ea de-a naștere la ri-valită, la „priorități” în fața celeilalte prestigioase surse n-am putut, mînturisește, bănui nicioda-tă. Am mai fost informat că aici poate depune orice, orice. Am făcut cunoscut vînzătoareii că am vînde subiecte unele, niște corăbi cu pirați făcute din lemn, pietre și soici după un model pe care mi l-a adus un expozant (afiat, am zis eu, în documentare) de la Pireu. M-a încredințat și m-a îndreptat către biroul de primi-tori ocupați cu o femeie în vir-tute care vîndea cinci păhărele de alpaca, un bărbat solid între două vîrste care vîndea mai multe poze de damă în stil ro-mănesc (tricotate) și un ființă dacă mi amintesc bine bărbos, care oferea o iconă. Cînd mi-a venit rîndul am spus pentru ce am venit dar mi-am arătat și rezerva față de posibilitatea de a fi apreciată valoarea și sus-tinută producția mea artistică.

noastră artistică este merceolo-gic (căci tot el decide și în ca-sul „amintirilor” produse de in-dustria locală și peopere, cum ne-am informat mai mulți vînzători), figură enigmatică cu o forță și o putere de decizie mai mare decît ar putea-o avea trei generații de critici la un loc. O bănuială tot avem însă. Să fie el singur cel care oferă vieții noastre cotidiene interiorul de mucava de care am vorbit pînă acum? El nu se sfătuiește cu nimeni, ignoră chiar așa părerile colectivului? Apoi, în tot orașul nu trăiesc decît merceologi? Numai ei, merceologii, trec zi de zi pe lîngă vitrinele moderne, cochefei și imbitor aranjate? Numai ei nu văd ce vedem noi?

Cîntă Aura Urziceanu. Foto: ED. HÖFFER

PIANISTA DANA PROTOPODESCU

Se spune că publicul tînar este cu greu atras de o manifestare de muzică așa-zis „cultă”; Filarmonica din București — și nu cea din Brașov sau din Craiova, de pildă — ezită la rîndul ei să programeze cu mai multă îndrăzneală, și în săli de prestigiu, tinerii noștri in-terpreți, prețind că ace-sia... n-au public, ca și cum publicul ar fi format numai din cei care au crescut, ca melomani, alături de Valen-tin Gheorghiu sau de Ma-ria Fotino, și de aceea ar fi interesat doar de interpretii mîr de acum bine și lemnic recunoscuți ca valori în pei-sajul nostru muzical. Și toți-și...

Am fost mai de mult la „Clubul studențesc 303” al Politehnicii și, recunosc, cu greu mi-ar fi venit să cred că mulți, chiar mai mult de o sută dintre membrii clu-bului politehnist atrași atît de puternic de către cele mai noi prezente, pe disc sau „în direct” ale muzicii uoare românești și internaționale vor putea fi de față și vor putea aplauda cu toa-ță sinceritatea un recital de-a tinerii din Sala mică a Palatului.

Felicitări Clubului 303!

La fel, să fi fost oare greu să antrenezi un mare nu-mer de salariați, în cazul nostru de la Institutul de cercetări metalurgice, pen-tru a onora recitalul de pian susținut recent de Dana Protopoescu?

Ateneul tineretului din București, prin programul

muzical „De la Ateneul tineretului la Ateneul Român” a știut să ofere și de această dată ascultătorilor surpriza de a vedea cum mi-nunaia și prestigioasa Sală mică a Palatului găzduiește o adevărată sărbătoare de muzică.

Erau de față și elevi de conferință instrumentală pe puritatea vocilor din cor, fie transparentă și armonia ce-lor din orchestră, trăsături cărora li se adaugă concepția, linia intelectuală ce a prezidat fie Concertul Itali-an de J. S. Bach, fie Sonata Waldstein de Beethoven, fie celebrele și redutabilele Variațiuni de Brahms pe o temă de Händel (piesă de care nu se apropie — tre-buie să recunoaștem — de-cît pianștii aureoliți), ia-tă ce a declanșat, în mod in-termitent, așa spune, succesul cucerit de Dana Protopoescu în fața surselor săle de cuceritori.

Dana Protopoescu stu-diază în prezent la Conserva-torul din Bruxelles, unde, sub conducerea profesorilor André Dumortier și Eduar-dă del Pueyo și desăvîșea-te nivelul interpretativ de-cert valoare pe care l-a do-bîndit ca elevă la Liceul de muzică nr. 1 din București, la clasa profesorilor Emilia Vlăngali. La Conservatorul din Bruxelles Dana Protopoescu este distinsă cu „Premier Prix”, precum și cu Premiul de virtuozitate.

Să revenim însă cu gin-diul la recitalul de pian de la Sala mică, acest recital prețios pentru me-morie: am reținut magia claviaturii, magie sensibilă și deosebit de interesantă, și am desco-perit un nume — Dana Protopoescu.

Succes, Dana!

MIRCEA M. ȘTEFĂNESCU

CORUL ȘI REPERTORIUL PENTRU COPII

de CONSTANTIN PALADE

Concertul Corului de copii al Radioteleviziunii Române de duminică 11 februarie a.c. se înscrie pe linia unor manifestări de educație patriotică estetică și artistică de mare înaltă. Cunoaștem și în trecut au fost crea-tori de mare valoare care au depus suflet în îmbogățirea re-peratoriului pentru copii și crea-rea unei tradiții ale cărei ecouri străbat pînă la noi. Nu pu-tem să uităm pe Dr. G. Kiriac, Cucu, I. Muresanu, Mandicev-schi și o seamă de antologii îngrijite de C. Brăiloiu-V. Po-povici, G. Breazu, S. Drăgoi etc.

Plectnd de la această bază creată cu multă trudă și sacri-ficiu, creatorii de azi au dat acestui sector de creație cîntece valoroase. Mă gîndesc cel pu-țin la maestrul Chirescu, Nic-oanca, Neiu Ionescu, Mircea Hoinic și alții care au abordat în creația lor o tematică bogată și care se adresează cu un deosebit farmec copilăriei.

Cred că gradul de cultură a unui popor se poate aprecia și după grija care se manifestă pentru realizarea unei litera-turi și arte de înaltă valoare etică care se adresează copiilor și tineretului. Oare s-ar spu-ne că creatorii noștri și-au făcut complet datoria?

Programul ne-a prezentat un bogat și variat repertoriu de cîntece românești și străine. Cele românești, începînd cu clasici „Pul de lei” de Ionel Bră-tianu, și parcurînd o gamă în-tregă de teme cum sînt frumusețea patriei (Th. Bratu), căminul (E. Popescu), și „Pro-feta” sport, mișcare (Em. Le-rescu și I. Vanica) etc.

Cîntecele străine au făcut parte din așa-zisul repertoriu „de succes”. Asta a fost una din cauzele programului și con-țină piese arhivificate la pu-blic.

Mănușchul de piese de acest tip a cuprins cîntece de la Na-kađa (Japonia), I. Dunayevski, J. S. Bach, Mozart și terminînd cu Josef și Johann Strauss. To-ate s-au bucurat de un deosebit succes — ca dovadă că cele două bis-uri au fost obținute de Mozart și J. Strauss. Nu-l mai puțin adevărat că la reușita in-

terpretării au contribuit și cele două soliste: Lu. Goleanu și Mia Irod care ne-au oferit o interpretare plină de convinge-ri și emoție artistică. Este știut că avem puține coruri de co-pii foarte bune și este recunos-cut că Radioteleviziunea Romă-nă definea cea mai bună forma-ție de acest gen, formație care prin activitatea sa artistică po-ate fi dată de model celorlalte colective școlare din țară.

CRONICA Muzicală

Oare repertoriul acesta nu poate fi imprimat pe disc și cu ajutorul Ministerului Educației și Învățămîntului să se pună la dispoziția tuturor școlilor din țară, pentru educația artis-tică-muzicală? Oare nu se pot face comenzi ferme către „ELECTRECORD” pentru scri-jinirea acestor opere de educa-ție? Știm că în alte țări se fa-ce de mult această l. Oare n-ar putea fi stimulate unele coruri de copii, care cîntă cu măes-tria demnă de a fi imortalizate pe disc, iar apoi discurile să fie puse la dispoziția tuturor profe-sorilor de muzică din țară?

E o treabă așa de grea? Totu-e să fim conștienți de importan-ța ei în fața unei săli pline și această spune mult.

Prezentarea în scenă a fost făcută cu mult talent, natu-rale și bun gust de două pînie-țe: Marina Tudorache și Car-men Gherman. Apariții lor dă-deau un fior de bună dispoziție întregii săli. De ce n-au fost trecute în program? S-au achit-at cu mult succes de o sarcl-nă la care se împledica unorii copii profesioniști.

Poate că era loc de cîteva îmbunătățiri pentru creșterea

Onoarea la 15 ani

(Urmare din pag. 1)

a cinci sutimi, în timp ce eu reușisem cu douăzeci și cinci de sutimi în plus. În aceeași seară, așază, am aflat care era secretul: eu avusessem pe cineva care mă susținuse, care îmi ridicase o notă la oral cu două puncte. Trebuia să-i spun Sil-viei adevărul. I-am spus, iar ea mi-a zis, cu noblețea care o caracterizează: „bine c-ai re-cușit tu”. I-am spus tatei că a făcut un lucru nedrept și urit, că a furat bucuria altui om, care o merita, poate, mai mult decît mine. Mama mi-a certat că nu știu să fiu recunoscătoare, iar tata mi-a dat o palmă. Ieri am făcut o cerere la direcția școlii prin care am cerut ca locul meu să fie dat Silviei. Tovarășii directorului nostru de la Institutul de cercetări metalurgice, pen-tru a onora recitalul de pian susținut recent de Dana Protopoescu?

știa cu care dintre profesori făcuse tatal ei aranjamentul. M-am dus și am stat de vorbă cu părinții. Nu-i nimic, mi-a răspuns tata. Are o criză de conștiință; îi trece.”

Ce sînt puteam să-i dau a-celstei ființe de 15 ani, care mă descumpănă prin neînțelegerea și credință în onoare? I-am spus doar atât:

— Sper că vei fi și la două-zeci de ani, și la treizeci, și întotdeauna la fel ca acum.

De fapt, despre asta volam să vă vorbesc în aceste rînduri și să vă întreb: de ce nu avem, cînd devenim maturi, același simț acut al demnității și onoarei, ca în adolescență?

pot veni în costume de lucru pentru a face reparările necesare?”, întreabă autorul în finalul articolului amintit. Adresăm această întrebare și de data aceasta: adresantul este cunoscut: DEPARTAMENTUL AGRICULTURII DE STAT.

● Ce ne răspund cei care administrează Clubul tineretului din Oravița?

Articolul „Oravița, sau neglijarea proporiilor tradiții” publicat în ziarul nostru nr. 7337, din 11 dec. 1972 constata unele lipsuri în organizarea acțiunilor culturale-educative și în administrarea clubului tineretului din localitate. În răspunsul primit din partea Casei de cul-

lului astfel intitulat, publicat în ziarul nostru din 20 dec. 1972, le-a purtat cu mai mulți vînturi absolvenți de la cîteva licee din Bucu-rești despre vîntoarea lor profesie, despre ar-gumentele care au stat la baza opțiunii lor pentru o meserie sau alta, despre factorii deter-minanți în orientarea profesională, au fost semnalate unele carențe ale actualei organiza-ții a învățămîntului privind orientarea școl-iară și profesională a elevilor. În răspunsul primit din partea Direcției generale a în-vățămîntului și Educației, se afirmă că ar-ticolul amintit a cuprins „multe elemente de natură să ne atragă atenția asupra unor as-pecte ale procesului de învățămînt față de

LA SEMNALELE ZIARULUI

tură orășenească Oravița, sîntem informați că „în urma apariției articolului amintit, am pla-nificat mai multe întîlniri între tinerii din oraș și profesori, medici, juristi, lectori al-comitetului orășeneș pentru cultură și educație socialistă. Am ajutat și vom continua să a-juțăm formațiile artistice ce s-au înghesbat la acest club.”

Așadar lipsurile privind organizarea acți-unilor educative au fost înlăturate.

Dar clubul tineretului rămîne în continuare neîncațat, pentru că nu a fost aprovizionat cu lemne, iar aspectul lui interior și exterior este lamentabil.

Ce ne pot răspunde cei care administrează acest club? Sperăm că răspunsul lor nu va întîrzi să sosească. Și mai sperăm că pu-blicarea lui va încalca” inimile tinerilor care totuși preferă să frecventeze acest club.

● „Pe cel mai mare stadion din Timișoara: atletismul — un copil vitreg”

Articolul astfel intitulat, apărut în nr. 7343 al ziarului nostru, semnală unele deficiențe privind modul în care este folosit stadionul „I Mai” din Timișoara. În răspunsul primit din partea Consiliului județean pentru edu-cație fizică și sport Timiș se afirmă că în urma analizei situației stadionului din județ, s-au luat o serie de măsuri pentru îmbunătă-țirea acestor ramuri sportive. Astfel, în cadrul Școlii sportive din Timișoara a fost înființată o secție de atletism, punîndu-se la dis-poziție, ca centru de pregătire atletice, sta-dionul „I Mai”.

„Sîntem cu totul de acord, se spune în con-tinutarea, că pista stadionului necesită unele lucrări de amenajare a stratului superior și întrucît zgura necesară există îmbrățișăm ideea dv. de a fi amenajată prin muncă vo-luntară cu tineretul, aprijinîți fiind de comi-țetul municipal U.T.C.”.

În încheiere, C.T.E.F.S. ne asigură că va face tot ce este posibil pentru folosirea la maximum a stadionului „I Mai”.

Redactorul rubricii DOMNIȚA VADUVA

● „Incertitudini la ora deciziei”

În urma discuțiilor pe care autorul articolu-

Tovarășul Coman Neagu din municipiul Focșani, figurază în registrul agricol vol. V, fila 87, 1972, „cu una oale care a fost impus de organul consiliului popular municipal la

CRONICA filmului

Este surprinzător saltul făcut de regizorul Andrei Tarkovski de la „Copilăria lui Ivan”, film de război despre universul spiri-tual al eroiului anonim, la tulbu-rătorul rechizitoriu făcut negu-rosului ev mediu care este povestit în sfilu ANDREI RUB-LIOV.

O biografie a celebrului pictor despre ale cărui icoane Matisse spunea că fac parte „din lucră-rile cele mai de seamă pe care le-a dat pictura lumii” era greu de realizat dată fiind precarita-tea informațiilor. Se știu doar datele nașterii și ale morții, bisericile în care a pictat, mai ales aceea în care l-a sărbătorizat o parte din lucrări și este declarată muzeu ce poartă numele picturului. Era greu de realizat dar nu imposibil. Este oicind la îndemîna filmu-lui să ofere prezumiții meruu acreditate de măturările bune intenții discret sau făcîs morali-zant. Tarkovski, cineast neli-niștit chiar și în fața evidentei, este cu ațt mai puțin dis-pus la calm cînd singura sa po-sibilitate rămîne interogația. Care-i lumea în care a trăit An-drei Rubliov? Nu cumva chinul artistului venea din imposibi-litatea de a spune mai mult decît și îngăduia desenul și cu-loarea?

ANDREI RUBLIOV

La 1400, anul în care își fixează acțiunea începutul filmului, Rusia medievală era la începutul unor interminabile procese po-litice și religioase, luptele între cnezate pentru centralizarea pu-

terul erau în plină amploare, nesfîrșitele invazii ale tătarilor încheiau de fapt năvălirile hoar-delor migratoare și începea creș-tinarea nordului. Epoca prefate-riilor, epoca lui Rubliov are pen-tru istoriografie toate incertitudi-nile memoriei în declin, mozaic păstrat fragmentar. Ne oferă atunci regizorul Tarkovski în locul unei biografii prezum-tive, fresca și ea prezumițivă a unei epoci? Răspunsul nu este ușor de dat, cineștial putînd fi foarte ușor dat și în același timp pe nedrept acuzat de folosirea unui limbaj cinematografic esu-pic. Spre meritul lui filmul ANDREI RUBLIOV este o faza cinchintă demonastră de laiciza-re a miturilor. Pictura lui Ru-bliov în chiar scheme impuse de religie este o expresie imedia-t și direct omenească.

Filmul are un lătmotiv obsed-ant, format din mai multe po-vestiri prin care personajul prin-cipal își trece pe rînd nedumeri-rea, tristețea și mai ales înțele-gerea: în fiecare din aceste po-vestiri dălmie nestăvilită ploia-rea. O ploie care dă vitalitate pămîntului și oamenilor lui. Cînd nu ploie, norii grei atrîmă ame-nințatori. Cînd nu sînt norii, e ceată sau o zăpadă al cărei alb dă o strălucire ciudată privirii tuturor personajelor. Filmul in-cepe cu o încercare de zbor, într-un balon diform făcut din cojoace și umplut cu fum, a unui țărăn speriat și uimit la gîndul că are libertatea păsărilor. Se prăbușește și filmul ne dă astfel, de la primele secvențe, dramatic aversivism al intrării într-o lume fără arpi, unde totu-l, sub ploaie, e legat de pămîntul care e singura cer-titudine. Dincolo de un bine fără graniță și de un rău fără scop. Apar saltimbaci aspru pedepșiți pentru gura lor slo-bodă, autoflagelări incredibile, vîntoare de oameni în numele bisericilor și stranile convoaie ale unei sărbători păgîne a iubirii. Apare cumplită răspătire a unor mesieri, cărora li se scot ochii pentru a nu mai putea ridica altă minăstre decît aceea făcută în cnezatul stăpîn peste trupul și sufletul unei multimi înfricosate și mizere. Un adolescent își riscă viața cu o sublimă încăpăținare realizînd, tot sub ploaie dar și sub amenințare, un clopot imens, constînt doar de faptul că în-bînda poate să însemne ceva, eșecul, adică viața, mai nimic.

TUDOR STANESCU

evenimente prezentate
de comentatorii noștri

Din nou Asturia...

Tensiune în centrele universitare și muncitorești spaniole

La Barcelona a fost declanșată o grevă generală universitară. Universitatea barceloneză (cu două ca. mii din Spania — cu 40.000 de studenți) este total paralizată. Nici una dintre școlile superioare din marele port nu funcționează. În cadrul unirii adunării studențesci, ținute simbolic în capitala spaniolă, s-a cerut declanșarea unei greve generale de protest a studenților din toate centrele universitare.

În același timp, se semnalează o amplificare a acțiunilor muncitorești. Informații din Oviedo vorbesc despre un nou lanț de greve ale minerilor din Asturia. Aceste greve care au blocat la 12 februarie activitatea a 16 exploatare miniere ale societății „Hanosca” (cea mai mare întreprindere din Spania) s-au extins cuprinzând de luni o parte din regiunea provincială. Urmează după folosirea unei noi metode de luptă — întreruperea periodică, temporară a lucrului și înclinarea producției reînceperea pe scară largă a mișcării greviste din Asturia „îngrădindu-se în mod serios cerurile guvernamentale de resort” (cum notează corespondentul FRANCE PRESSE). Îngrijorare ca atia mai justificată a fost manifestată dintr-o dată ca un deșănțat foarte combativ al muncitorilor spaniole și, așa cum observă corespondentul francez citat, „grevele în Asturia au acționat aproape întotdeauna ca un ferment de izbucnirii mișcărilor greviste mai largi”. De altfel, au fost semnalate greve parțiale și la întreprinderile din Bilbao; în Tara Basilor muncitorii de la „Genera Electric Espanola” (a

treia întreprindere de mașini electrice din Spania) se află în grevă. Și dacă ziarul catolic YA atrage atenția asupra necesității unei „receptivități față de revendicările muncitorilor, singura cale pentru a evita mari turburări” autoritățile par să se orienteze, și în acest sector social, spre „clasicele” metode de reprimare. Au stras, astfel, atenția senilele foarte grele pronunțate vinerea trecută de un tribunal din Madrid împotriva a opt muncitori de la S.E.A.T. acuzați că „au colaborat cu sindicatele clandestine”. Este de rețut, în același sens, și procesul intentat la Tribunalul ordinii publice din capitala spaniolă împotriva a trei avocați care au apărut o serie de mișcări și mișcării sindicale ilegale, (procurorul a cerut pedepse între 5—12 închisori). Asemenea acțiunilor interzicte ca o încercare de a lăsa în „comisiile muncitorești”, în mișcarea muncitorească, exact în momentul în care, așa cum notează FRANCE PRESSE, „sindicatele neoficiale sînt mai active ca oricînd”.

În centrele universitare, ca și în cele muncitorești, autoritățile aplică aceiași vechi rețetă a intimidării și reprimării. Or, dincolo de revendicările specifice momentului, dincolo de cauzele imediate care au declanșat-o, actuala încordare pe frontul social din Spania își are originea în perpetuarea unor structuri primare, structurii din care fac parte și „rețetele” anarhice de genul rezolvării conflictelor sociale cu basoanele de cauciuc ale polițiilor sau „tribunalele ordinii publice”.

EM. RUCĂR

Necunoscute electorale

La 11 martie — alegeri în Argentina

Climatul politic argentinian, cu toate asperitățile care persistă, înzăduie — susțin observatorii politici — organizarea alegerilor prezidențiale la data fixată anterior — 11 martie, 14 milioane de alegători argentinieni vor putea, în timpul rămas pînă la încheierea campaniei electorale, să se decidă asupra unuia dintre cei 9 candidați la funcția supremă: Ricardo Balbin (Uniunea civică radicală), Hector Campora (Frontul justicialist de eliberare), Francisco Manrique (Alianța populară federalistă), Oscar Alende (Alianța populară), general Ezequiel Martinez (Alianța republicană federală), Abelardo Ramos (Frontul stîngii populare), Julio Chamizov (Noua forță), Americo Ghioldi (Partidul socialist democratic), Juan Carlos Coral (Partidul socialist al muncitorilor). În prezenta alegerilor, raportul de forțe a suferit unele modificări — ale căror dimensiuni urmează abia a fi evaluate — datorate restructurărilor din cadrul diferitelor grupuri politice. Desprinderea unor foști pe-

roniști marcați din partidul justicialist și fondarea de către acesta a „Mișcării justicialiste disidente” are o anumită semnificație politică. Excluzi pentru „lipsă de conduită partizană”, Carlos Cichello (fost conducător al partidului justicialist), Jorge Daniel Paladino (fost delegat personal al generalului Peron în Argentina) și Eduardo Colom (fost deputat peronist) au integrat noul partid în „Alianța republicană federală”. Această „alianță” este o coaliție de grupuri provinciale condusă de generalul Ezequiel Martinez care a demisionat din funcția de secretar al Juntei pentru a-și depune candidatura la președinție. Apariția noului mișcării politice care conține și elemente peroniste, dar în dezacord cu susținătorii lui Campora (candidatul „Frontului justicialist de eliberare”), se bucură de un anumit sprijin din partea militarilor. Agenția FRANCE PRESSE reproduce declarația unuia dintre acești suporteri, generalul Carlos Alberto Rey, comandantului și al forțelor aeriene, superior al lui Ezequiel Martinez: candidatul comun al Justicialistilor și al regimului militar de la Buenos Aires ar putea fi un „membru de grad, provenind din forțele armate”, înzăr și cu o capacitate politică recunoscută. După părerea lui Rey, acesta ar putea fi nu numai candidatul „alianței” dar și al „marelui acord național”, toate condițiile enumerate îndeplindu-le Ezequiel Martinez (49 ani). Se pare că nu toate

virturile armatei sînt în favoarea lui Martinez. Conducătorii militari au evitat, în ultimul timp, să-și facă publice deosebirile de părere. De altfel, președintele Alejandro Lanusse a declarat cu fermitate în mai multe reprize că va demisiona dacă șefii armatei i-ar cere să amâne alegerile generale pe care el le consideră ca „prima etapă a reînnoirii sistemului democratic”. Putea-rea va fi transmisă unui guvern civil format în urma alegerilor generale; el va avea un caracter tranzitoriu pentru o perioadă legislativă de patru ani, după care va putea fi instaurat — aprecia președintele Lanusse — „un guvern care să asigure o situație democratică”.

P.C. din Argentina sprijină la aceste alegeri programul „Alianței populare” care a prezentat candidatura lui Oscar Alende în funcția de președinte și pe cea a lui Horacio Suedo la funcția de vicepreședinte. Într-o declarație a sa, C.C. al P.C. din Argentina se angajează să militeze pentru obținerea unui amplu sprijin al forțelor antiimperialiste în favoarea candidaturii „Alianței populare” deoarece o serie de obiective ale programului acestei coaliții corespund intereselor unor largi sectoare ale clasei muncitorești.

Observatorii politici apreciază că situația politică argentiniană deși favorabilă organizării alegerilor prezidențiale, cu trei săptămîni înainte de încheierea, încă multe necunoscute.

DOINA TOPOR

500 de ani de la nașterea lui Copernic

TORUN — monumentul lui Nicolas Copernic, opera sculptorului E. Tieck. Corpul marelui astronom este înscris într-o togă de academician. În mina stîngă ține un astrub. La stînga — turnul Palatului Municipal, în stil gotic, al Orașului Vechi.

În întreaga Polonie continuă manifestările care marchează o jumătate de mileniu de la nașterea lui Copernic. La Olsztyn, a fost inaugurat, în prezenta ministrului culturii și științei, un modern planetariu al zburătorilor cosmice. La Cracovia a fost organizată o sesiune științifică a organelor orășenești cu participarea unor delegații străine și a conducerii Universității Jagellone. La Colegiul Novum s-a desfășurat o adunare festivă, care a prilejuit prezentarea personalității lui Copernic și a contribuției sale la dezvoltarea științei, iar în sala „Senatorska”, din palatul-muzeu Wawel, a avut loc un concert festiv. La Muzeul tehnicii din Varșovia a fost deschisă o „expoziție biografică Copernic”, cuprinzînd, printre altele, instrumente folosite de astronom și un model al sistemului său heliocentric.

„Lunohod-2” pe pante selenare

La 18 și 19 februarie, au avut loc două sesiuni de legătură prin radio și televiziune cu aparatul autoprofusiv „Lunohod-2”, aflîndu-se pe versantul unui crater al Masivului Taurus de pe Selenă. În timpul sesiunii de luni, care a durat patru ore, laboratorul selenar a făcut o analiză chimică amănunțită a solului și a efectuat măsurători asupra proprietăților magnetice ale rocilor. Totodată, el a transmis pe Pământ imagini ale versanților craterului.

În acest timp, condițiile de deplasare a lunobotului au fost extrem de dificile — el a parcurs pante care atingeau uneori înclinarea de peste 25 de grade.

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

● **Protest al R.P.D. Coreene**
La propunerea reprezentanților R.P.D. Coreene, la Panmunjon a avut loc o întrunire a ofițerilor înscrisa în problemele securității în cadrul Comisiei mixte de Armistițiu din Coreea. Reprezentantul R.P.D. Coreene a protestat, cu acest prilej, împotriva unor recente provocări ale militarilor S.U.A., care au încercat să împiedice personalul militar al R.P.D. Coreene să-și exercite funcțiile în zona comuna de securitate.

● **Catastrofă aeriană**
Agențiile C.T.K. și T.A.S.S. anunță că la 19 februarie, un a-

de peste hotare

Pentru relații permanente cu C. E. E. și C. A. E. R.

Sesiunea Consiliului Nordic de la Oslo

În cadrul celei de-a 21-a sesiuni a Consiliului Nordic ale cărui lucrări se desfășoară la Oslo, prim-ministrul statelor membre au reieșit în cuvîntările lor importanța dezvoltării bunelor relații cu țările aflate în afara acestei zone geografice. Astfel, premierul Suediei, Olof Palme a declarat că, după părerea sa, Conferința pentru securitate și cooperare în Europa, aflată în pregătire la Helsinki va putea oferi o consolidare a distinderii între țările aflate în estul și vestul continentului. În ceea ce privește colaborarea dintre țările nordice, primul ministru suedez s-a declarat pentru o largire a acestor relații, dar a precizat că s-a formulat puține propuneri concrete în acest sens.

La rîndul său, premierul finlandez Kalevi Sorsa, a anunțat intenția guvernului său de a întreprinde o acțiune în vederea „stabilirii de relații permanente și cuprinzătoare cu C.E.E. și cu C.A.E.R., înainte de sfîrșitul anului”. Totodată, el a reamintit că țările nordice trebuie să-și respecte promisiu-

H. Kissinger la Tokio

Henry Kissinger, consilierul special al președintelui S.U.A. pentru problemele securității naționale, a avut luni, la Tokio, convorbiri cu premierul nipon, Kakuei Tanaka, și cu ministrul afacerilor externe, Masayoshi Ohira. La sfîrșitul convorbirilor, ministrul japonez de externe a informat că au fost abordate, cu acest prilej, „probleme de interes reciproc pentru cele două țări”, precum și aspecte legate de reconstrucția în țările Indochinei, după realizarea Acordului privind încetarea războiului și restabilirea păcii în Vietnam.

Au fost abordate, de asemenea, perspective normalizării relațiilor dintre S.U.A. și R.P. Chineze, în lumina convorbirilor purtate, la Pekin, de Henry Kissinger cu oficialitățile chineze.

Primire la Hanoi

Vo Nguyen Giap, ministrul apărării naționale al R.D. Vietnam, a primit la Hanoi pe șefii delegațiilor indonezilor, polonezilor și canadienilor, participante la Comisia Internațională de Control și Supraveghere din Vietnam, instituită prin hotărîrea Conferinței de la Geneva din anul 1954, care și-au început misiunea — anunță agenția V.N.A.

Act de bunăvoință al guvernului R.D. Vietnam

20 DE MILITARI AMERICANI ELIBERAȚI ÎNAINTE DE TERMEN

Agenția V.N.A. relevă că guvernul R.D. Vietnam, dînd o nouă dovadă de bunăvoință și conformîndu-se cu strictețe prevederilor acordului de la Paris în problema vietnameză, a hotărît să elibereze, înainte de termen, un nou grup de 20 de militari americani, captu-

AVIAȚIA S.U.A. A BOMBARDAT ZONE DIN LAOS ȘI CAMBODGIA

Formațiuni ale Aviației Statelor Unite, inclusiv bombardiere B-52, au continuat operațiunile de bombardare a unor zone aflate pe teritoriul Laosului și Cambodgiei, a anunțat luni, la Honolulul, un purtător de cuvînt al Comandamentului militar american pentru zona Pacificului.

● Afganistanul a anunțat duminică hotărîrea sa de a recunoaște Republica Bangladesh — informează agenția Reuter.

CONDAMNARE A BOMBARDAMENTELOR AMERICANE ASUPRA TERITORIULUI CAMBODGIAN

Un purtător de cuvînt al Ministerului de Externe al R.D. Vietnam a dat publicității o declarație prin care condamnă continuarea bombardamentelor aeriene americane asupra teritoriului cambodgian.

● O declarație dată publicității de un purtător de cuvînt al Ministerului de Externe al Republicii Vietnamului de Sud condamnă recentele bombardamente americane împotriva zonelor controlate de forțele patriotice cambodgiene, arătînd că asemenea acțiuni contravin voinței poporului khmer și întîmpină opoziția opiniei publice progresiste din lumea întreagă.

Corespondență din Paris pentru „Scinteia tineretului”

Căsătoria Sheila - Ringo sau rețeta pentru fabricarea „idolilor”

Nimeni nu contestă frumusețea specifică a sansonetei franceze. Cu modeste care aparțin adevăratei arte — sansoneta se poate traduce prin cîntecul acestor forme muzicale derivate din vechile cîntecuri populare franceze a știut întotdeauna, întovărășindu-se cu poezia de bună calitate, să se dovedească despre cele mai adînci sentimente ale omului, ca și despre cele mai acute probleme ale existenței și ale actualității. O tradiție veche, veche de un secol și mai bine, plasează sansoneta în epicentru vieții și preocupărilor de zi cu zi ale francezilor. Mulți au ascultat „Vremea cîștigului”, sansoneta clasică intrată în repertoriul celor mai mari cîntăreți francezi. Dar mai puțini sînt cei ce știu că ea a fost inspirată de Comuna din Paris.

Tradiția continuă. Într-una din ultimele seri, la vechiul și modestul cabaret „Au l'air de l'Asyle” din Montmartre, Yves Montand, Leo Ferré, Georges Brassens, Charles Aznavour.

● BUSINESSUL SPECTACOLULUI

Dar nu întotdeauna sansoneta se află printre topperle alcătuite săptămînal de revistele de specialitate. Adeseori businessul cîntecului și al spectacolului acesteia valorile reale ale sansonetei și, astfel, pe piața muzicii ușoare apar melodii și texte în care superficialitatea se îmbină cu prostul gust. „Nu mă lăsa”, „Pleacă”, „Revino”, „Du-te”, „Întoarce-te”, sînt doar cîteva din vocabuile care se poate alcătui un cîntec. Dar ceea ce este mai surprinzător este faptul că asemenea cîntecuri pot face o vedetă. Rețeta este simplă. Fufină voce, o prezentă scenică, o îmbrăcăminte cât mai insolită, o existență care să alimenteze cit mai generos rubrica de scandal a unor publicații ce trăiesc din

● CONFECȚIONAREA UNEI VEDETE

Săptămîna aceasta un nou cuplu-vedetă a fost lansat: Sheila (18 milioane discuri) și cîștigătorul cu Ringo (3 milioane discuri). Dar firma Sheila nu va fuziona cu firma Ringo. Fiecare își va conserva autonomia. Contractul de căsătorie nu modifică contractul de producător. Claude Carrère, omul care

la inventat, deține un record al cumulului de funcții în show-business: producător, director artistic, autor sau compozitor, editor muzical și unelori fotograf, distribuitor, animator al clubului Sheila, azi 55.000 de membri, care, bineînțeles, se va dubla prin un club Ringo.

Cum se face o vedetă? Iată rețeta: Sheila, așa cum este redată în volumul „100 de ani de sansonetă”. În 1962, Claude Carrère ar fi putut să dea în ziar următorul anunț: „Caut fată tină (domnișoară) de 16 ani, dragută, alină tot, stînd să cînte (nu prea mult), prezentă convenabilă tuturor mediilor, pentru o carieră de varietăți”. Claude Carrère nu a dat acest anunț dar i-a fost prezentată Annie Chancel, fiica unui vinzător de bomboane. Reținînd-o, a botezat-o a creat-o. Sheila va fi deci chipul unei tinere fetei agreabile, vesele, îmbrăcăzută simplu, cu unover, fustă, Repertoriul său? Fi va fi de ajuns să cînte aceleași bucurii și necazuri care se întîlesc în viața tinerilor francezi pe melodioare ușor de reținut. Vocea bună și va face frică nimănui.

Rămîne problema suportului pentru a lansa produsul: va trebui evitată apariția în public — care necesită aceste meserii o anumită personalitate, — și de ales de preferință televiziunea, care, fiind prezentă pentru a rețea, difuză, multiplică produsul. Acesta este, în fine, gata: în martie 1963, Sheila apare la televizor și cîntă „Școala sa terminată”. Începînd de aici, totul o să meargă foarte repede. 600.000 de discuri vîndute în 4 luni. Fetele încep să se pieptene ca Sheila, să se îmbrace ca ea; în 1964 la ființă o afacere de confecții cu armele noului idol: 45.000 de fani ai clubului Sheila sînt primiți ai celor 400 de puncte de vânzare ale magazinului Sheila.

În definitiv reușita Sheilei

Sheila și Ringo — o căsătorie cu publicitate alimentată de businessul discului.

este exemplară: este o perfectă demonstrație a unei cariere perfect planificată, programată, precum și a unui cîntec pe care ar trebui să-l numim mai curînd industrial întrucît scopul său este acela de a se vinde iar impulsul său este profitul maxim.

● NUNTA ȘI SUBTEXTUL EI FINANCIAR

Dar în 10 ani publicul se obișnuise prea mult cu un personaj, Sheila trebuie măritată. Are deja 26 de ani. Într-un weekend, la casa de la țară a producătorului, se face președinție. El, aceeași vestă, brun, cu ochi verzi, spălător de mașini într-un garaj, încearcă de mai multe luni să se lungeze, dar fără succes. „Sînt într-adevăr îndrăgostit”, mărturisește Sheila producătorului, dar nu vreau să-mi impun numele de vedetă unui bărbat. Trebuie ca Ringo (căci despre el este vorba) să devină numărul 1 în meseria lui”. El a susținut: „Eu, nu o vreau decît pe ea”. A susținut pe note și miracolul sa produs, discul „Ea, nu o vreau decît pe ea” se vinde într-un milion de exemplare.

Și astfel nunta se făcu. Cu ajutorul a zece de poliști, mirii au putut să coboare din mașină pentru a reuși să spună „da” în fața unei mulțimi de 3.000 de tineri dezlănțuți. Ei vor fi fericiți, vor să aibă 2 copii, dar, mai ales, multe foarte multe discuri.

Cotidianul economic „LES ECHOS” comentează acest miraj în termeni de specialitate: „Ringo-Sheila, apropiere fără fuziune”. Sheila, care cîntă de 10 ani, este „Regina Renault a

VIORICA DIACONESCU
Paris, 19 februarie

● Ana Aslan premiată la Roma

La Palatul Barberini din Roma a avut loc ceremonia înmînării premiului internațional „Cavaleri della nuova Europa” unor personalități italiene și străine care s-au distinș în diferite domenii.

Printre cei premiați în acest an s-a numărat și prof. dr. Ana Aslan.

Răspunzînd în numele celor premiați dr. Ana Aslan a arătat că apreciază premiul ca pe un omagiu adus științei românești și țării pe care o reprezintă.

Adjunctul ministrului informațiilor și culturii, Bona Malwal, a inaugurat în sala pentru expoziții din Khar-tum expoziția „România la aniversarea a proclamației Republicii”. Au participat membri ai conducerii unor ministere, oameni de cultură, ziariști, membri ai corpului diplomatic. Au fost de față ambasadorul român și alți membri ai ambasadei.

Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri, și alți conducători de partid și de stat, reprezentanți ai vieții obștești.

● Emil Drăgănescu în Anglia

Tovarășul Emil Drăgănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministrul transporturilor și telecomunicațiilor, care întreprinde o vizită în Anglia, la invitația guvernului britanic, s-a întîlnit, în cursul zilei de luni, cu John Peyton, ministrul industriei transporturilor, și cu lordul Limerick, ministrul subsecretar de stat la Departamentul comerțului și industriei.

● Record absolut

Cursul aurului a înregistrat, luni, pe piața londoneză, recor-